

Чи вже рідна земля не виживить насъ?

По цілому краю зриває ся народъ опускати рідну землю щоби шукати долъ въ незнаній краю на другій кінці світа, где лѣто въ Рѣздво, а безснѣжна зима въ самій нашій зимѣ припадає. Въ староствахъ чекають люде цілими громадами, просячи о пашпорты, — трафіки по мѣсточкахъ торгують мѣстцями тыжднево по колькасоть злр. за інтенсивъ пашпортной, а у адвокатоу не зачинають ся дверѣ за людьми, що просять о виробленн пашпорту, котрый взбороняють ся давати староства. Не помагають нічого представлєня урядниківъ, священниківъ, дѣдичѣвъ; — та тѣлько доливають оливы до огню. Натомѣсть найглупша и найдикша вѣсть, підсунена агентомъ, що ось то архикнязь бл. п. Рудольфъ або архикнягиня Стефанія закладають для вѣрного руского народу колонію въ Бразилію, на котрій треба чини скорше ити, бо и такъ познійше малибы людей тамтуда насильно переселати, — такій вѣсти знаходять вѣру у народа и підсичують горячку еміграційну.

На шалъ нема лѣкарства, якъ чиста, зинна правда. Во всѣхъ представлєняхъ противъ еміграціи люде чули, що интелігенція або не поминала цілою нужды матеріальною сѣльського господаря або сама точныхъ вѣдомостей